

18.10.2026 – Bůh své jizvy neskrývá. Proč my ano?

Čtení: 1. Královská 19,1-18

Písně: 333 – V Písmu svatém čteme; Můj drahý; Jsi slávy král;

Pane můj, prosím Tě pomoz mi; Děkuji – Chci Tě chválit;

709 – Ó ujmi ruku moji

Milost vám a pokoj od Boha, našeho Otce, a Pána Ježíše Krista, bratři a sestry.

Dnes ráno se nebudeme bavit o lehkých věcech. Nebudeme klouzat po povrchu našich úhledných nedělních životů, kde na otázku „Jak se máš?“ automaticky a s úsměvem odpovídáme „Mám se skvěle, Pán je dobrý!“ Bůh je dobrý, o tom není pochyb. Ale pravda je taková, že mnozí z nás sem dnes přišli s těžkým srdcem, s myslí, která se stala bojištěm, a s duší, která volá z temnoty. Dnes chci mluvit o bolesti, o které se v našich modlitebnách často mlčí. Chci mluvit o duševním zdraví, o psychiatrických diagnózách a o tom, jak uprostřed této bouře můžeme být jako Kristovo tělo skutečným majákem naděje.

Otevřete si se mnou, prosím, **První knihu královskou, 19. kapitolu 1.-18. verš.** Vidíme tu Eliáše. Mocného Božího proroka, muže, který právě svolal oheň z nebe a porazil stovky falešných proroků na hoře Karmel. A přesto, hned v této kapitole, nacházíme tohoto stejného duchovního velikána, jak sedí pod trnitým keřem v poušti, vyčerpaný, zlomený a prosí Boha, aby si vzal jeho život. Eliáš trpěl těžkou depresí a syndromem vyhoření. A co udělal Bůh? Neřekl mu: „Eliáši, vzchop se, jsi přece prorok, modli se víc!“ Bůh mu poslal anděla. Dal mu najíst. Nechal ho vyspat. A pak k němu promluvil tichým, jemným hlasem. Bůh nikoho neodsuzuje za to, že jeho mysl a tělo jsou vyčerpané. Bůh se k nám v té temnotě sklání.

Tuto pravdu jsem nepoznal jen z teologie, ale z vlastní životní cesty.

Moje jméno je Martin a stojím tu před vámi nejen jako křesťan, který miluje Pána, ale také jako člověk, který si prošel temným údolím psychiatrické diagnózy. Vím, jaké to je, když se obloha zatáhne a vy nevidíte jedinou hvězdu naděje. Ale vím také, že Bůh naši bolest nikdy neplýtvá. To, co ďábel zamýšlel k mému zničení, Bůh proměnil v nástroj milosti. Už jedenáct let trávím svůj čas jako peer konzultant na chodbách psychiatrické nemocnice. Nesedím tam jako někdo, kdo má na všechno odpověď z učebnice. Sedím tam jako člověk, který může říct: „Byl jsem tam dole. Vím, jaká je tam tma. Ale existuje cesta ven.“

A bratři a sestry, tato nemoc nikdy nezasáhne jen jednoho člověka. Když trpí jeden úd, trpí s ním celé tělo. Když někdo bojuje s duševní nemocí, jeho rodina bojuje po jeho boku. Moje úžasná manželka Katka by vám mohla vyprávět hodiny o tom, jaké to je stát se oporou, když se svět hroutí. Manželky, manželé, rodiče a děti psychiatrických pacientů nesou obrovské břemeno, často v naprosté tichosti a samotě. Právě proto se z Katky stala peerka pro rodinné příslušníky. Protože rodina potřebuje obejmoutí a podporu úplně stejně, jako ten, kdo polyká léky.

Z této sdílené bolesti se zrodila vize, kterou vám dnes chci také představit.

V roce 2019 jsme s Katkou a několika blízkými přáteli pochopili jednu zásadní věc. Nemocnice vás může stabilizovat. Lékaři vám mohou zachránit život. Ale je to společenství, komunita, co vás navrátí zpět do života. A tak jsme založili Klub otevřeného srdce.

Když slyšíme název **Klub otevřeného srdce**, může to na první dobrou znít jako nějaký romantický, možná až naivní spolek. Zní to hezky, ale naše racionální mysl bije na poplach: *Otevřít srdce? V tomhle světě? Vždyť to je nebezpečné!* A víte co? Je. Otevřít srdce je ten nejodvážnější, nejradikálnější a často nejbolestivější krok, jaký může člověk udělat. Protože otevřené srdce je zranitelné. Otevřené srdce může krváčet.

A právě proto musíme náš pohled upřít na kříž.

Evangelium podle Jana nám v 19. kapitole zanechalo jeden z nejhlubších obrazů celé Bible. Ježíš visí na kříži, dokonává své dílo a římský voják k němu přistupuje s kopím. Prorazí mu bok a z něj vyšlehne krev a voda. V tu chvíli se děje něco naprosto zásadního nejen fyzicky, ale i duchovně. **Bůh nám doslova a fyzicky ukazuje své otevřené srdce.** Bůh, Stvořitel vesmíru, nezůstal zavřený v bezpečí nedobytné nebeské pevnosti. Neřekl nám z dálky: „Dejte se dohromady, víc se snažte, a pak vás možná přijmu.“ Ne. On sestoupil do naší špíny, do naší bolesti, do naší deprese a beznaděje a nechal své srdce dokořán otevřít kopím.

Boží otevřené srdce znamená, že k Němu máme absolutní přístup. Když se chrámová opona roztrhla vpůli, Bůh nám řekl: „Už žádné bariéry. Už žádné masky. Tady jsem, zraněný pro vaše hříchy a nemoci, naprosto otevřený vaší bolesti.“

A tady, přátelé, přichází ta nejtěžší část. Apoštol Pavel nás vybízí, abychom měli stejné smýšlení jako Kristus Ježíš. Být následovníkem Krista, patřit do pomyslného i skutečného Klubu otevřeného srdce, neznamená, že máme všechny životní problémy vyřešené. Znamená to následovat Boha v Jeho radikální zranitelnosti.

V církvi jsme si bohužel často vytvořili kulturu dokonalosti. V neděli ráno si nasadíme masky s úsměvem. Na otázku „Jak se máš?“ odpovídáme naučeným „Dobře, Pán je dobrý!“ Ale uvnitř se možná rozpadáme. Uvnitř nás drtí vyčerpání, bojujeme s vlastní myslí, naše rodiny procházejí krizí. Jsme obklopeni lidmi, ale umíráme osamělostí, protože naše srdce jsou zavřená v ocelových trezorech. Bojíme se, že kdybychom je otevřeli a ukázali ty jizvy, ostatní by nás odsoudili.

Ale podívejte se na vzkříšeného Ježíše a Tomáše. Když Tomáš pochybuje, Ježíš ho nekárá odměřeným teologickým výkladem. Říká mu: „*Polož svůj prst sem, pohled' na mé ruce. Vlož svou ruku do mého boku.*“ Ježíš si po vzkříšení ponechal své jizvy. Proč? Protože jizvy jsou důkazem, že Bůh naší bolesti rozumí. **A přesně k tomuto přístupu nás Bůh volá v naší službě druhým.**

Apoštol Pavel v listu **Galatským 6:2** říká: „**Berte na sebe břemena jedni druhých, tak naplníte zákon Kristův.**“ Přesně o to se v Klubu otevřeného srdce snažíme. Vytvořili jsme prostor, kde fungují svépomocné skupiny. Místo, kde můžete přijít a úplně sundat svou masku. Můžete říct: „Dnes je mi mizerně. Dnes mám strach. Dnes necítím Boží přítomnost.“ A nikdo vás nebude soudit, nikdo vám nebude kázat laciné fráze. Namísto toho vás vezmeme za ruku a řekneme: „Rozumíme ti. I my jsme tou cestou šli.“

Klub otevřeného srdce je postaven na radikálním Kristově přijetí. Věnujeme se samotným lidem se zkušeností s duševní nemocí, aby viděli, že jejich diagnóza není jejich identitou – jejich identita je v Kristu! A stejně tak intenzivně se věnujeme jejich rodinným příslušníkům, abychom jim dodali sílu, když jim dochází dech. Jsme živým důkazem toho, že zranění léčitelé mohou zprostředkovat tu nejhlubší Boží lásku.

Bratři a sestry, chci vás dnes vyzvat. Nemusíte mít titul z psychologie, abyste mohli pomoci. Stačí mít otevřené srdce. Stačí neutíkat před slzami druhých. Bůh nás volá, abychom byli nemocníci pro hříšníky a zlomené, nejen muzeem pro dokonalé. Pokud tu dnes sedíte a bojujete s temnotou, nebo pokud bojujete po boku někoho z vaší rodiny, slyšte mě dobře: Nejste na to sami. Bůh vás vidí a my, ty a já, vás vidíme také.

Mít otevřené srdce k lidem znamená dovolit, aby naše vlastní jizvy a naše vlastní prožitá temnota přinesly uzdravení někomu dalšímu. Znamená to přijít k bratrovi nebo sestře, kteří právě nevidí žádné světlo na konci tunelu, nesnažit se je hned opravit chytrým biblickým veršem, ale sednout si k nim do toho prachu. Říct jim: „Nemám pro tebe teď žádné rychlé řešení. Ale nabízím ti své otevřené srdce. Budu tu s tebou. I já si prošel peklem, i já mám své jizvy. Nejsi v tom sám.“

Tohle je ta nejčistší podoba evangelia v praxi. Klub otevřeného srdce není místo, kde se scházejí lidé, kteří to v životě vyhráli a teď rozdávají moudra. Je to nemocnice pro zlomené, kde se léčba děje skrze sdílenou bolest. Kde rodiny, které melou z posledního, najdou oporu u těch, kteří tou samou temnotou prošli před nimi a zůstali stát. Je to prostor, kde masky padají na zem a kde se skutečně plní ono Pavlovské „*berte na sebe břemena jedni druhých*“.

Bůh k nám dnes vztahuje své ruce s jizvami a otevřeným bokem. Zve nás, abychom i my odemkli ty ocelové dveře. Ano, otevřené srdce může být zraněno. Ale pouze do otevřeného srdce může vstoupit Boží láska, a pouze z otevřeného srdce může tato láska proudit k těm, kteří umírají žízní. Nebojme se našich jizev. Bůh skrze ně chce přinést naději.

Až dneska po bohoslužbě půjdete domů, uvaříte si nedělní oběd a sednete si ke stolu, zkuste si v klidu položit tuto otázku:

Kdo z lidí v mém okolí zrovna teď potřebuje vidět moje vlastní jizvy, aby zjistil, že na to svoje trápení není sám? A komu dneska odemknu dveře tím, že na tu běžnou otázku „Jak se máš?“ odpovím pro jednou úplně popravdě? Je to na nás...
Amen.

- Jsme svépomocná skupina se zaměřením na duševní zdraví
- Jsme otevřeni lidem s duševním onemocněním od 18 let bez ohledu na diagnózu, jejich rodinným příslušníkům a všem, které zajímá téma duševního zdraví.

Vytváříme prostor pro:

- sdílení a povzbuzení u kávy či čaje, koláče nebo společenských her
- poradenství pro uživatele, přátele či rodinné příslušníky
- přednášky a besedy nejen o duševním zdraví

Něco ze života našeho klubu v Příboře:

Dnešní sobotní brigáda byla v tandemu srdcařů Eva a Martin. Téměř 5 hodin společné práce, od 9. do 14. hodiny, stálo za to! První polovinu jsme uklízeli prostory budoucí klubovny Klubu otevřeného srdce a druhou polovinu jsme řezali dřevo, abychom měli v klubovně v zimě teplo.

Ještě bude za nedlouho prostor pro loupání ořechů na vánoční cukroví a česneku na oblíbenou česnekovou pastu.

Dávej pozor na vyvolání další brigády a neváhej se zapojit! Jak říká klasik: "Dělání, dělání všechny smutky zahání... je to prostě lék! 😊❤️"

Ahojky srdcaři,
dnes odpoledne, v úterý 13.10.2026,
bude opět brigáda na zahradě u Okáčat v Příboře,
Štramberská naproti č.p. 652, a to od 15. do 17.
hodin. Na programu bude loupání ořechů. Dej
věděť, když přijdeš.

+420 603 552 276
info@klubos.cz
Skype: martin_okac

Číslo účtu:
271756299/0600

QR platba

Dobrovolný příspěvek na činnost Klubu

www.klubotevrenehosrdce.cz